

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 kruno temeljne pristojbine ter od vsake petiti-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 krun, za pol leta 4 krun, za četr leta 2 kruni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Beseda našemu kmetu.

(Napisal inženier Ferdo Lupša.)

Nastopili so, kakor je vsakemu predobro znano, hudi in slabi časi za ves naš narod, za vse naše domače ljudstvo in še celo posebno za kmeta. Kmet je danes oni, ki se bori s krvavimi žulji za vsakdanji kruh in redki so menda, ki bi uživali kako dobroto sedanjosti. Čaravno je kmetijstvo najvažnejša stroka človeškega pridobitnega dela, saj ono daje državljanom sirovine za živež, obleko itd., ter je oni steber, na katerega se opirajo vse države, vendar ga vkljub temu vedno zalezuje hudi volk, ki se mu kaže v različnih ovčjih podobah. Najhuji sta vendar le dve vrsti sovražnikov in sicer prvič navihani zlobneži, katerim je uspeh kmetijskega naroda trn v peti in jih jezi, da si sami ne morejo pripisovati velikanskega uspeha, in drugič neumneži, kateri so proti vsakemu napredku, in če se na posled uspeh vendarle pokaže, ga žele pomajševati z neumno govorico, s katero mislijo ob enem pokriti svojo sramotno zmoto.

To se je videlo n. pr. zelo jasno pri škropljenju trt z modro galico proti peronospori in z nasajevanjem ameriksanske trte. Ko se je začelo priporočati škropljenje trt in so umni gospodarji ubogali, koj so nekateri mogotci vse to zasmejovali. Pokazali so se pa kmalu očitni uspehi, katerih ni mogel nihče tajiti, in mesto da bi oni, ki so se temu napredku poprej posmejovali, svojo zmoto priznali, so začeli nenadoma vse nasprotno oznanjati, češ, da je grozdje, ki na taki trti raste, strupeno in še mnogo enakih bedarij. No, danes ne bo menda škropljenju goric nihče več ugovarjal!

S sajenjem ameriksanske trte je bilo ravno tako. V početku niso verjeli, vendar ko so se pokazali spet prvi nasledki, so trdili, da cepljenje

sicer nekaj let uspevajo, toda kmalo spet usahnejo. Kaj čuden izgovor! Danes seveda tega nihče ne verjame, zna pa vsakdo, da se „amerikanec“ mora dobro gnojiti, drugače trta res počne pešati, kar pa ravno tako tudi za stare vinograde velja. Če bi se zasajevali stari vinogradi z večjo pozornostjo ter se dobro obdelovali in gnojili, bi gotovo še danes marsikateri vinograd dobro kljuboval trtni uši, dočim je tako že precej let pokončan.

Istotako se godi še danes glede uporabe umetnih gnojil, kajti navaden gnoj že ne zadostja, ker je zemlja vsled že velikostoletnega kmetijskega izkoriščanja tako obnemogla, da ne donša nikakor več tistih obresti, da ne rodi več tako, kakor je rodila pred stoletji. Vsak kmet ve predobro, da se v zemljo naloženi denar, to je vrednost posestva in obilno obdelovanje v pridelkih le slabo obrestuje, posebno tedaj, če ne opravlja vsega dela gospodar sam, ampak se poslužuje delavcev in poslov. Najprvo so zasmejovali tisti, ki žele gospodariti po starem kopitu, seve vse one, ki so spoznali to slaboto ter se začeli posluževati umetnih gnojil. Danes, ko ne morejo tajiti uspehov, pa tudi niso v zadregi, pomagajo si s vsakovrstnimi izgovori, posebno s tem, da umetna gnojila izsesavajo zemljo. Mogel bi tukaj naštet veliko, veliko število takih nezavednežev, ki hočejo prikriti lastno zmoto ter tolažiti samega sebe. Nikakor se še ni pokazalo, da bi umetna gnojila zemljo izsesavala; nasprotno, ona le bogate kmetovalca, vendar so še, žalibog, za marsikateriga vrliga naprednjaka res predraga. Zato se ga mnogi, ki sicer koristi takega gnojila predobro poznajo, ne morejo posluževati. Kaj li naj stori tisti, ki nima toliko denarja, da bi si nakupil umetnega gnojila?

Za tistega kakor tudi za vsakega naprednega kmetovalca brez izjeme je najpriporočljivejša,

da si napravi sam gnojilo, ki pridobi in obrani rodovitnost zemlje. Dobro gnojilo je, bodisi to ali ono, takorekoč posojilnica in hranilnica za gospodarstvo. Na kolikor mogoče pravilno narsjenem gnojišču naj si torej vsakdo nabira vse le mogoče odpadke pri gospodarstvu bodisi ničvredno šaro, smeti, žaganje, vsakovrstni plevel, pleve, pepel, obrabljeno črelo, premočeno listje, cestno blato, odpadke črevljarjev in krojačev in še drugo, kar je mogoče dobiti ter bi drugače metal na bližnjo cesto, kakor se tolikokrat vidi, toda nič ne koristi, ampak je le v nadlogo voznika; vse te tvarine je treba večkrat premetati ter do dve leti napajati z gnojnico, katara bi sicer, dasi kaj važna in cenjena gnojilna tvarina, brez vse koristi odtekla v bližnjo reko, potok ali kam drugam. To bode dalo izvrstno mešanico, ker je za kmeta velika glavica z visokimi obrestmi.

Dokler prezira kmet večne zakone prirode, ki jih je postavila narava za čuvanje protitežja rodovitnosti zemlje v svojem gospodarstvu, ne more biti o kakem zboljšanju govora. Kako ravna n. pr. samoljubje posameznika nepremišljeno še danes z naravo, ako noče čuti v svojem postopanju nikakih cvir, to najjasneje vidimo v Severni Ameriki.

V teku zadnjega desetletja čitamo v znanstvenih in političnih časopisih, kako žalostne posledke ima pokončevanje gozdov. Veliko potokov in rek se je popolnoma posušilo ali pa teko le še nekaj mesecev, tisoč in tisoč hektarov nekdanj rodovitne zemlje ne rodi več nobenega pridelka — zemlja postaja pusta. Kar ne ugonobi človeška roka, to pokončajo veliki požari, katere povzroči velika suša ali pa lahkomiselno raganje z ognjem. Tako so nastale senčnate gozdne pokrajine pekoča prerijs, ki še danes tuintam sicer rodi kako žito, v bodočnosti pa bo postala pu-

LISTEK.

Pomladni sen.

(Spisal J. E. Polak)

Sinoči se mi je sanjalo,
imel sem čuden, čuden sen“...

In ker vem, da si radovedna, kakor so vse ženske sploh, zato ti hočem povedati ves moj sen lepo po vrsti in sicer prav tako, kakor sem ga tudi v resnici sanjal sinoči.

Sanjal pa sem sinoči, da so razpčili vetrovi svinčenotemne oblake na vse strani. Nebo se je zjasnilo in na svileni modrini so zablesteli milijoni zlatih zvezdic, poredno se kihajočih beleličnemu mesecu, ki je razsipaval svojo srebrnikasto svetlobo na zemljo, katero je pokrival zadnji sneg.

Stonel sem ob odprtem oknu in strmel v bližnji, med smerečjem stoječi grad.

V eni izmed čarobno razsvetljenih grajskih dvoran so sedeli ob podolgovati mizi hrabri vitezi, njih lepe žene in še lepše hčere njihove. Stregli so vitki paži, donašajoč jim v srebrnih posodicah najokusnejših jedil in nalivajoč jim v zlate kupice ognjeno vince.

„Tink... tink... tink!“...

In vsi so izpraznili kupice do dna.

Lica so jim zardela, jeziki so se jim razvezali in začeli so ljubkovati tako pristrčno in tako strastno, kakor znajo samo hrabri vitezi, njih lepe žene in še lepše hčere njihove.

Blizu prasketajočega ognjišča je spal na stolu star vitez, zavrt v dragocen kožuh. Pri nogah mu je čepela njegova lepa žena, ljubkajoča z mladim vitezom.

Ne daleč od ravnokar omenjene trojice pa je stal ob oknu dvorni kapelan, strmeč v krasno noč.

„Zapoj nam pesem o ljubavi in pomladi!“ zavpil je mladi vitez, ljubkujoč z lepo ženo starega viteza, proti pevci, sedečemu na okrašenem odru in nalašč zanj pripravljenem.

Vsi so utihnili.

Pevco se je ozrl proti mlademu vitezu, strmel nekoliko časa vanj in v njegovo lepo ljubimko, nato pa se zagledal v starega viteza ter začel peti pesem o ljubavi in pomladi:

„Če na poljane rosa pade,
poljana zablesči;
če na poljane slana pade,
pomlad jo oživi.
Kostanji, lipe zelenijo,
če ptič jim poje maj,
kostanji, lipe govorijo,
da vse se vrne kdaj —
Le ti pomlad, ki v srcu cveteš,
le ti ne vrneš se nazaj?...
Če samo enkrat si umrla,
umrla si za vekomaj“ —

Pevčev glas, pomešan s harfinimi akordi, se je razlival po čarobno razsvetljeni dvorani sedaj tiho in mlo, sedaj glasneje in strastneje in se naposled izgubil v mehko prošnjo.

In pevčev glas in harfini akordi so močno odmevali v prsih vseh navzočih in še posebej v prsih lepe žene starega viteza in njenega mladega ljubimca.

Tudi stari vitez se je med petjem prebudil in začel poslušati.

„Vrag vzemi ta grad!“ je zavpil stari vitez, ko je pevec odpel.

„Zakaj?“ ga je zavrnil dvorni kapelan.

„Zakaj?!...“ je ponovil stari vitez zlog za zlogom. „Zato, ker je v njem vse mrtvo,“ je nadaljeval po kratkem molku. „Mrtev sem v njem tudi jaz sam in vsi vi okoli mene! Vrag vzemi grad in mene in vas in vašo ljubav in vašo pomlad! Pomladi mi dajte, pomladi! Toda ne goljufive pomladi, temveč prave, drhteče, da zelenita gozd in dol in da pohitim na lov v njih hladno senco, kjer bom pozabil bol, ki mi steka moje prsi in kjer bom pozabil žalost, ki mi polni moje dušo!“...

Njegova žena in njen ljubimec sta vzdrtela in se objela še tesneje.

„Prav pravi!“ mu je pritrdil eden izmed vitezov, sedečih ob podolgovati mizi, ter škodo-

ščava, če bo nespametno pokončavanje gozdov trajalo še nekoliko let, toda vrnimo se nazaj v Evropo, nazaj v našo milo slovensko apodnja štajarsko domovino. Ali ni sramote in zasmeha vredno za 20. stoletje to, da se tudi pri nas vse povprek še gozdi pokončavajo, toda iznova ne zasajajo.

Uspeh kmetijstva je odvisen od pravega gospodarstva in zato si zna umen gospodar tudi v slabih časih pomagati, da doseže večjih dohodkov, ozirajoč se seveda na pripomočke znanja in dejanskih izkušenj. Ravno pri nas na Spod. Štajarskem jih je še veliko takih, kateri se za znanje premalo brigajo ter se posmehujejo poukom, namreč od strani potovalnih učiteljev in drugih zaslužnih in izkušenih mož — to ravno je jako žalostno in vsakemu takemu v lastno škodo.

To naj boče za sedaj dovolj, nadaljevati hočemo prihodnjič.

Nemška stremljenja.

(Spisal prof. dr. M. Glaser.)

I.

Boj za nemštvo.

Nekaterikrat se je v „Edinosti“ opozarjalo na razna podjetja na Nemškem, ki pospešujejo nemška gibanja po vsem svetu. Tu imamo zopet tri take pojave, ki zaslužijo, da se Slovenci obvestijo o njih.

„Vsenemška zaveza“ izdaja pri Lehmanu v Monakovem zbirko raznih spisov pod naslovom, ki je naveden na čelu tega spisa; priznani voditelji vsenemške ideje opisujejo v preglednih spisih zgodovinsko, narodno-gospodarsko in politično stran te misli na vsej zemlji; tu se prvičkrat govori o vseh naselbinah nemških po vsem svetu in se dajejo navodi, kako bi se uresničila ta misel svetovnega gospodarstva.

Ta zaveza hoče vzbuditi nemško-narodno mišljenje in združiti nemštvo vsega sveta, in ima vzgojevalen in agitacijski namen. Vzgojevati hoče v tem smislu, da uči Nemce, kako se naj narodne koristi stavljajo nad strankarski in gospodarski prepri; agitirati pa hoče tam, kjer podpira rojake v boju za sebeobrambo z drugimi narodnostmi. Dalje se hoče potruditi zato, da Nemci pridobijo svetovno vladarstvo, ker so gosposki narod. Razvoj nemštva še ni dovršen z 1870. letom, nego dogodki omenjenega leta dajejo Nemcem razne naloge. Če se te ne uresničijo, so pač Nemci izgubljeni.

Nemci morajo v ožje zvezo stopiti z vsemi germanskimi narodi, ki morajo pridobiti naselbine onstran morja, da morejo preskrbeti svojih 600 000 ljudi, ki jim prirastejo vsako leto. Da se širi ta misel, izdaja „Vsenemška zaveza“ „Die alldeutschen Blätter“ in razna enaka podjetja, kakor n. pr. zgoraj omenjeni zbornik „Boj za nemštvo“ („Der Kampf um das Deutschtum“). V 1. zvezku, na slovljenem „Svetovni položaj nemštva“ („Die

Weltstellung des Deutschtums“), razpravlja zgozdinski razvitek Nemcev in omenja, da so Angleži dospeli do svetovnega položaja zaradi kratkovidnosti drugih narodov. Nemci, Angleži in Rusi koprne po svetovnem vladarstvu. Najpoprej se morajo srednjeevropske države organizirati v nemškem smislu, namreč Avstrija, Nizozemska in Švica; potem je treba gledati na prekmorske naselbine, da se preskrbi 600.000 Nemcev, ki se jih vsako leto narodi več. I. zvezek te zbirke razlaga, da ni smeti zgodovine razumevati v dosedanjem omejenem šolskem smislu, nego v smislu poplemenitvenja človeštva. Na zemlji se vrši boj, v katerem zmaga boljše pasma: gosposki narodi ustanavljajo svoja kraljestva tam, kjer so tla prej pripravljala manj plemenita ljudstva. Včasih je videti, kakor da bi podlegala tudi boljše plemena, kakor n. pr. Grki, Kelti in Goti. Po mnenju pisca so Grki podlegli Rimljanom in so jim postali domači učitelji, bišni strežniki in brivci, ker pre niso razumeli skupnih interesov matere zemlje in naselbin; vsi napori za prekmorsko pametno politiko so se zlomili valed tekmovalnja Aten in Sparte.

S krščanstvom je prišlo drugo načelo do vlade; krščanstvo se zavzema za revne in po mehkuži slabotnike; to načelo bi moralo ugonobiti človeštvo, ako bi zmagalo Kristus, ki skrbi za cvetlice na polju in za lepoto v stvarstvu gotovo ni hotel sveta urediti tako, da bi bila zemlja — biralnica. To ljubezen do bližnjega uči baje le papeštvo, ki si hoče podjarmiti ves svet. Tem nazorom sta se pa uprla dva najbolj zdrava naroda, to sta Nemci in pa Čahi, ki sta se začasa Lutra in Husa uprla tem nazorom. Pisec se glede celih narodov drži načel modroslovca Nietzscheja in pravi, da samo najčistejše navdušenje, najtoplejša strast nas privede do resnice in ta strast izvira iz ljubezni do naroda in do lastnega svojstva, nikdar pa ne iz splošne ljubezni do človeštva, ki se hitro razlije v na rodne žarke, če je vmes stopala megla samoljubja in plemenskega sovraštva.

Nemško cesarstvo, pravi pisatelj, ni konec, nego začetek narodnega gibanja nemškega; ta misel mora v petdesetih letih postati obširni pašnik nemške črede (ni kaj posebno laskav izraz). Nemški narod si mora za načelo izbrati modrovanje Nietzschejevo; ta pa hoče imeti boja vseh proti vsem, da bi zmagali najboljši in najmočnejši; samo močni naj vlada nazadnje ves svet; nadčlovek je rojen vladar sveta; in nadčlovek je Nemec ali nemški narod, saj poje pesnik:

„Mi pripadamo junaškemu plemenu Gromovnika; mi hočemo podedovati celi svet; to je stara pravica germanstva, da s kladivom pridobivamo dežele. (Wir sind von des Donnerers Hildengesleht, — Wir wollen das Weltall erben; — Das ist altes Germanenrecht, — Mit dem Hammer Land zu erwerben.“)

Naenkrat se je razsvetila dvorana še ča robneje in solze so zablestele v očeh vseh navzočih.

„Ah, glejte!... Ah, glejte!“... je nadaljeval dvorni kaplan ob oknu. „Jutranja zarja že preganja megle in dan zmaguje. Napolnite si kupice z ognjenim vincem in izpijte jih do dna, zakaj ljubav in pomlad ste zmagali!“

„Tink... tink... tink!“... In vsi so izpraznili kupice do dna.

„Čujete li, kako poka stari led?“ je nadaljeval po kratkem molku. „Čutite li diš zefirjev? Čujete li šumljanje in žuborenje gozdnih potokov? Da, samo prava ljubav more zmagati in nikdar ne prisiljena! In kakor je z ljubavjo, tako je tudi s pomladjo!“

Molk... „O, glejte!... O, glejte!“... Vsi so planili od podolgovate mize k oknom in tudi jaz sem pogledal v ono stran.

„O, čudeži!“... Po gozdnem potoku, so vlekli beli labudi s cvetjem okrašeno ladjico in v ladjici je sedelo krasno dekle — moja ljubica.

Lepa žena se je sklonila k staremu vitezu ter ga strastno poljubila na veli ustnici. Njen mladi ljubimec je izginil...

Pisec pravi dalje, da je prihodnost na strani Nemcev, ker ti so še mladi, ne pa Huni, Slovani, Kalmiki in Baskiri. (Z besedo Huni meri pisec na Madžare.)

Celjske in štajarske novice.

(Volitve v celjski mestni zastop) V kratkem se vrše za celjski mestni zastop nove volitve. Pregledali smo imenik volilcev in izprevideli celo resničino celjske mestne stranke. Imenik je tako napačno in namenoma krivo sestavljen, da bi celjsko mestno stranko moralo biti naravnost sram, da se s takimi sredstvi vzdržuje na krmilu. Med volilci je vse polno mrtvecev, pruskih in madžarskih državljanov. Slovenci, ki bi v naravnih razmerah imeli v 1. in 2. razredu večino, so razmetani poljubno po 3. razredu, kjer odločuje par sto navideznih nemških davkoplačevalcev, komijev, za katere plačuje, samo da imajo volilno pravico, pruski fond malenkosten davek. Zoper imenik smo vložili seveda reklamacije, ker je popolnoma krivično sestavljen in ker je mnogo slovenskih volilcev izpuščenih.

(„Können Sie deutsch?“) Žalibog imamo zopet žalostno priliko govoriti o naših sodiščih. Nemški uradniki, kakor ta slučaj kaže, na Spodnjem Štajarskem na celi črti izpodkopavajo ugled sodišč in iz src našega ljudstva rujevo zaupanje v nepristranost nemških sodnikov. V Celju eden izmed velikega števila nemških sodnih uradnikov na prav nečuten način izziva slovenske kmete, ki imajo pri sodišču opraviti. Prva beseda, katero ta gospodič s slovenskim kmetom izpregovori, je osorno vprašanje: „Können Sie deutsch“, kar pomeni toliko kakor, „ali znate nemški“. Marsikateri kmet sklepa iz glasu tega vprašanja, da boče sodba zanj slabo izpadla, ako bi vprašanje zanikal, in valed tega z jezo v srcu pritrdi: „Kan i a pisl“. Potem pa lomi na vse pretege ubogo nemščino, dokler more, potem pa molči, in v zahvalo izve razsodbo, o kateri je razumel skoro komaj vsako tretjo besedo. Pero se nam ustavlja, da bi dalje pisali o ti neizrekliji sramoti avstrijskega pravosodstva. Skušnja nas uči, da smo za svojo prizanesljivost nasproti nemškim uradnikom še vsakokrat želi črno nehvaležnost, pa vkljub temu se danes še premagamo in zamočimo — v nadi, da se nadomna korenito poboljša — ime dotičnega nemškega uradnika. Toda to se je zgodilo zadnji krat! Naj se predrzne še samo enkrat v Celju slovenskega kmeta nahlutiti z vprašanjem, ali zna nemški, tedaj mu pa jamčimo, da mu preskrbimo na merodajnih mestih tako priporočilo, da boče dolgo premišljeval o koristi svojega nemškonarodnega navdušenja Na Sp. Štajarskem, kjer živijo po sodbi treznih Nemcev samih samo 3 nemški kmetje, predrzne se tak uradnik s takimi neumnimi vprašanji izpodkopavati ugled

željno upri svoj pogled v drhteče objemajoči se par.

„Da, prav govori!“ povzel je besedo dvorni kapelan. „Toda zaman so tvoje želje!“ je nadaljeval, obrnivši se proti staremu vitezu. „Čudeži se ne gode več! Tvoji želji moreta odpomoči le čas in pa potrpljenje in nihče drugi ne. Savao ta dva ti moreta dati pomladi! Pomlad boče prišla sama in pregnala boče mrz in led in dolgčas!“

In resno je pogledal drhteče objemajoči se par.

„In kakor s pomladjo tako je tudi z ljubavjo!“ nadaljeval je proti vsem. „Tudi ona pride sama! Ona ne pozna ne sile, ne zvijače in tudi ne prevare, temveč se naseli v človeško srce, kakor prava sreča! Preženi iz srca ves dvom, zakaj prava ljubav ne trpi dvoma in brez prave ljubavi je tudi dehteča pomlad samo mrzla — zima!“

Preroški so zvenele te besede po čarobno razsvetljeni dvorani.

Lepa žena se je izvila mlademu vitezu iz tesnega objema, padla pred starega viteza na kolena, povzdignila sklenjene roke proti njemu ter dejala z drhtečim glasom:

„Odpusti!“

„Vstani in bodi zopet samo moja!“

In paži so nalili iznova v zlate kupice ognjenega vinca.

„Tink... tink... tink!“

In vsi so izpraznili kupice do dna, na zdravje spomladi in ljubavi, ki sta se vrnili čez noč obe.

„Zapoj nam pesem o vrnjeni pomladi in ljubavi!“ je dejal stari vitez pevcu.

Molk.

In mehko so zadoneli barfini akordi po dvorani in med nje se je pomešal otožni glas pevčev:

„Odpusti mi, ne bodi neizprosn!“

„Pok!“

Struna se mu je utrgala in njen pok me je vzbudil.

„Ha-ha-ha!“... Torej moj sen se ti dopade?“

„Neizrecno se mi dopade!“

„In česa želiš sedaj še?“

„Povej mi no, dragec, kdo pa je bila ono krasno dekle, ki je sedela v ladjici, okrašeni s cvetjem in ki so jo vlekli beli labudi po gozdnem potoku?“

„Gizela, ti — ne!“

„Ona?“

„Da, ona!“

naših sodišč! Ne, tega ne trpimo in upamo, da smo bili zadnjikrat primorani o tem žalostnem predmetu govoriti. Če bi bilo nasprotno, potem, no potem vam zagodemo godbo, katero bodele pomnili.

(Naše poštne razmere.) Pri naši pošti vladajo valed ponemčujočih vodilnih načel poštne uprave hujše razmere nego na Turškem. Tvrda Peter Majdič je pred kratkim poslala Ivanu Remšak pismo z razločnim naslovom: „Novaštifta, pošta Gornjigrad, Štajarsko“. In vendar je to pismo, ki je bilo valed svoje trgovske vsebine za naslovljenca jako važno, romalo po vseh mogočih krajih predno je je dobil v roke, seveda prepozno. Prišlo je tudi na Ptujsko ali Črno goro, od koder se je poslalo šale v Gornjigrad. Prejemalec pisma pravi opravičeno: „Kakor je iz priloženega kuverta razvidno, nočejo poštni uradi razumeti slovenski in škode pa tudi nočejo povrniti, katero trgovcu trpi valed tega in če po 5 dni prepozno dobi pismo v roke. Prosim, da občno Ptujsko ali Črno goro (Neustift) v Vašem cenj. listu opomnite na njeno zanikrnost, ker še vedno ima na pošti samo nemški pečat, kakor kakšno prusko gnezdo. Naše poštne razmere bode treba spet korenito osvetliti pred javnostjo, prej ne bode reda.

(Še nekaj o celjskih mitnicah.) Celjskih mitnic se vse ogiblje, kar le more in je skrajno nespametno, da se ne odpravijo. Pred kratkim so se menili v celjskem „Narodnem domu“ tudi vozniki nekaterih celjskih stavbnih podjetnikov n. pr. Jarmerjavi vozniki, kolikšna neumnost so mitnice. Tudi ti vozniki nemških podjetnikov se mitnic izogibajo. Vozijo rajši po dolgih ovinkih po slovenski okrajni cesti, denar, katerega bi pa pri mitnicah morali plačati, rajši v „Narodnem domu“ zapijejo. Prav imajo! Zakaj so pa celjski mestni očetje tako zaslepljeni, da mitnic ne odpravijo!

(Slovenski kmetje in celjske mitnice.) Že neštevilokrat so se slovenski kmetje bližnje in dalnje okolice celjske pritožili zoper krivični davek, katerega jim celjska nemška stranka naklada s svojimi mitnicami. Celjani sami trpijo valed tega škodo, ker se jih ljudstvo začinja ogibati in išče tire in pota, po katerih bi se promet odvrnil od mesta, ki ljudstvo tako izsesava. Okrajni zastop je ravnal jako človekoljubno, ko je otvoril iz Žalca mimo Celja proti Vojniku novo okrajno cesto, ki voznikom omogoči ogniti se celjskih mitnic. Danes opozarjamo samo na en slučaj, kolikšna neumnost so za Celje samo mestne mitnice in kolikšna dobrota je za ljudstvo nova okrajna cesta, po kateri se vozniki morejo uspešno izogniti izsesavanju s strani celjskih mitnic. Za novo šolo v Šmartnem so vozniki vozili opeko po novi okrajni cesti ter se na ta način izognili celjskih mitnic. Na ta način je šmartnška šolska občina prihranila davkoplačevalcem 400 gld., katere bi požrle celjske mitnice, če bi ne bilo okrajne ceste.

(Nemška nesramnost.) Veliki petek zvečer se je nudila obiskovalcem božjih grobov v tako imenovani „nemški“ cerkvi lepa prilika, da ob čudujejo nesramno obnašanje nekega celjskega gospodiča, katerega ime dobro poznamo in ga ob priliki tudi objavimo. Dotični gospodič je slonel ob stebru tik božjega groba. Klobuk je vrgel malo dalje proč na stol, sam pa je ob luči edine svetilke v cerkvi čital roman in se zaničljivo posmeheval pobožnim častilcem izpostavljenega Najsvetejšega. Čudno se nam je zdelo, da se je cerkovnik kar najprijaznejše menil s tem človečetom, ne da bi mu pokazal vrata in ga valed motenja vere izročil policiji.

(Učit društvo za celjski in laški okraj“) priredi prihodnje zborovanje v Gotovljah pri Žalcu, kamor izleti v nedeljo dne 3. maja t. l. Obližnji p. n. kolegi in kolegije izvolijo se tega sestanka udeležiti v čim večjem številu. Upamo, da bodele „Savinjsko učiteljsko društvo“ ter „Šaleško učiteljsko društvo“ v tem oziru storili svojo stanovsko dolžnost. Obe društvi ste tem potom navljudneje vabljeni, da se nam kolikor možno priklopite — korporativno! Zborovanje se prične ob 10. uri dopoldne po sporedu, ki se bode objavil pravočasno v „Učit. Tov.“ Da se lahko potrebno ukrene v prireditve obeda — v vasi na kmetih to ni malenkost! — naj izvolijo

udeležniki to po dopisnici (kar po več skupaj!) javiti tovarišu nadučitelju A. Šumljaku v Gotovljah. Za tovariše in tovarišice, ki odidejo iz Celja, je odhod s savinjskim vlakom ob 1/2, na 8. uro jutraj. Na veselo in mnogoštevilno svidenje torej v nedeljo 3. majnika v prijaznih Gotovljah! Odbor „Učit. društva za celjski in laški okraj“.

(Prosluli Pollanetz — na bobnu!) Ob času češkega obiska se je med drugimi nemškimi Celjani posebno odlikoval ponemčenec Pollanetz, ki je ob 2. uri po noči iz zasede napadel učitelja Gostinčarja — s polenom. Gostinčar je moral braniti svoje življenje s samokresom in je ena krogla običala napadalca Polanca, ki je bil najet od nemške stranke, v črepi. Sodna razprava žal bog ni dognala popolne jasnosti o tem dogodku kar je n. pr. znani Nemec Simmler v svojem časopisu „Ring“ pred nedavnim sam trdil. Toda bodisi kakorkoli. Polanca še danes zaradi njegovega početja proklinja njegov slovenski oče v Središču. Za svoj „slavni“ čin je pa valed priporočila nemške stranke dobil od proslule „Südmarke“ 2000 gld., in je ob živahni agitaciji otvoril v Celju svojo trgovino z „Südmarkinim“ denarjem. Toda Bog je pravičen. Dario za tolovajski napad na slovenskega učitelja pri Polancu ni imelo blagoslova. Pred velikonočnimi prazniki je moral naznaniti oblasti, da se je pogreznil črez grlo v dolgove in zaprl so mu trgovino. On sam se sicer lahko smeje, kajti napravil je vsekako lepo kupčijo — z nemško stranko, ker sam itak ni mogel ničesar izgubiti. Celjska nemška stranka je pa spet bogatejša na izkušnjah, da se na umeten način in z nepoštenimi sredstvi — nemštvo le na videz vzdržuje, da pa propada. — Nadaljevanje o novih nemških konkurzi sledi —.

(Celjski mestni urad in slovenski obrtniki.) Celjski obrtnik Križman je dobil pred kratkim naročilo za neko mizarско delo za mestni urad. Preskrbel je že vse potrebno in tudi že potrebni les primerno obdelal, toda izvedel je o tem župan Rakusch, in zapovedal je takoj, Križmanu delo odpovedati, ker ni nemški kričač. In ob takih razmerah se nemška stranka še predrzne zoper nas se pritchevati, če razširjamo geslo „Svoji k svojim!“ Ta slučaj naj naše narodno občinstvo vnovič vzpodbode, da podpira samo narodne obrtnike, katere nasprotniki na tak način skušajo oškoditi.

(Volitve v celjski okoliški občini.) Krasna zmaga slovenskih volilcev v ti občini še Nemcem zmiraj draži živce. Delajo se, kakor da bi bili pravzaprav oni zmagali, dasiravno morajo sami priznati, da smo Slovenci dosegli 2 krat toliko glasov nego pred 3 leti. Če je stvar bila za nemčurje tako ugodna, kakor si zdaj domišljajo, zakaj se pa niso udeležili in zakaj so zbežali! Stvar je v resnici ta, da se je naše ljudstvo začelo zavedati svojih pravic in da nemčurstvo valed močatega nastopa Slovencev izgublja trdna tla. Nemci se naj le sprijaznijo s tem dejstvom, kajti naša skrb bode, ljudstvu še temeljitejšo oči odpirati, in dosegli bomo z novimi shodi še nerazmerno živahnejšo udeležbo slovenskih volilcev ob prihodnjih volitvah.

(Novi občinski zastop celjske okoliške občine.) Pri volitvah v občinski zastop celjske okoliške občine so bili izvoljeni sledeči odborniki in namestniki in sicer po razredih: v I. razred s 14 glasi odborniki gospodje: Lipovšek Franc, Medlog; Sušnik Avgust, Lanof; Janič Jakob, Freienberg; Pintar Anton, Dobrova; Kumer Jernej, Pečovnik; Čeko Jernej, Pristova; Mirnik Anton, Zavodna; Videnšek Jakob, Ostrožno. Namestniki: Mlaker Matija, Pristova; Bovha Ivan, Miklavški hrib; Velenšek Martin, Ostrožno; Mirnik Janez, Babno. V II. razredu z 39 glasi odborniki gospodje: Majdič Peter, Sp. Hudinja; Samec Franc, Ložnica; dr. Sernec Jožet, Celje; Fazarinc Anton, Ostrožno; Samec Janez, Lokrovec; Goligranc Ferd., Gaberje; Radaj Ivan, Breg; Ropas Martin, Medlog. Namestniki: Planinšek Janez, Medlog; Turnšek Matevž, G. Hudinja; Kliner Franc, Ložnica; Dolenc A., Košnica. V III. razredu z 270 glasi odborniki gospodje: Glinšek Matevž, G. Hudinja; Skraber Miha, Lava; dr. Ivan Dečko, Gaberje; m. opat Ogradi Franc, Celje; Jezernik Jožef, Polule; Majer Martin, Košnica;

Trupej Franc, Babno; Krušič Janez, Lokrovec. Namestniki: Bervar Karl, Breg; Omladič Jakob, Sp. Hudinja; Šah Karl mlajši, Babno; Kodela Miha, Ostrožno.

(Hranilnica in posojilnica v Gotovljah), registrovana zadruga z neomejeno zavezo, sklicuje izvenredni občni zbor na nedeljo 26. aprila 1903 ob 9. uri dopoldne v občinsko pisarno v Gotovljah. Na dnevnem redu je sprememba pravil in slučajnosti. Za slučaj, ako bi ob določen uri občni zbor ne bil sklepčen, se vrši isti pol ure pozneje in je sklepčen pri vsakem številu navzočih zadržnikov.

(Savinjčani, kam naj je mahnebo na belo nedeljo?) Nikamor drugam, kakor v divni Št. Pavel pri Preboldu, kjer bode „Bratno društvo“ obhajalo desetletnico svojega obstanka. V ta namen prirejena veselica se vrši v gostilnici pri „Peku“ in se začne ob 3. uri popoldne. Na sporedu je tudi tombola, za katero je darovalo več tvrdk ter prijateljev društva že čez 150 lepih ter dragocenih dobikov. Tudi šaljiva pošta je na sporedu, katere bo povzročila mnogo zabave. Pri veselici in pri plesu svira prav dobra godba na lok. Pripravljalni odbor se trudi na vse kriplje, da bi ustregel željam vseh gostov, mladih in starih, poskočnih in mirnih, častilcev Bahusa in — antialkoholistov. Vatopnina je prosta. Ako pa hoče kateri izmed cenjenih gostov darovati majhen dar, položi se ta domu na oltar. Sploh bode imela slavnost edino le naroden značaj. Dal Bog, da premaga živi vzgled rodoljubne zavednosti vrlih Savinjanov tukajšnjo narodno mlačnost, kakor je premagala ljuba pomlad mrzlo, odurno zimo. Ako bi na omenjeni dan deževalo, se vrši veselica dne 26. aprila. Torej na izlet v Št. Pavel na belo nedeljo ter na veselo svidenje.

(Iz Št. Jurija ob juž. žel.) Znano Vam je gospod urednik, da se Št. Jurij ob j. ž. večkrat imenuje naroden trg. Toda tega častnega primka v sedanjem času gotovo ne zasluži. Saj je skoro več nemških napisov kot slovenskih in naša gospoda se skoro vedno pogovarja v blaženi nemščini. Okrožnice, ki se ob raznih priložnostih pošiljajo, so večinoma dvojezične. Koliko je le takih v Št. Juriju, da bi nezna li slovenski? Slovenska narodnost se vklanja nemški, dremlje in bo menda zaspala, kakor je zaspalo politično bralno društvo, in zaspalo bo skoro moška podružnica sv. Cirila in Metoda. Za lasko leto še sedaj ni imela občnega zbora. Vsa čast pa ženski podružnici! Te žalostne razmere so krive, da se lahko zgodi kaj takega, kakor se je zgodilo mojemu tovarišu dne 8. aprila 1903 pri tukajšnjem poštne uradu. Zahteval je poštno spremnico, a dobil je nemško, katero je seveda vrnil, češ, da hoče dvojezično. A sedaj se naša gospodična, mesto da bi se opravičila, huduje nad njim in pravi, da samo za njega ne bo naročevala dvojezičnih spremnic; če jih hoče imeti naj gre po nje k g. Kavčiču v spodnji trg. Ali ni to največja predrznost? Ona naj nam zapoveduje, kje bomo kupovali tiskovine. Šentjurčani, kmetje, zahtevajte vsaj vi vedno dvojezične tiskovine, če že tega ne delajo narodni tržani.

(Iz Šmarja pri Jelšah.) Nemški boritelj na slovenskih tleh. V Šmarju pri Jelšah živi trafikant kojega ime (Debelak) priča, da je ostanek Cimbrov ali morda Tevtonov. V svesti si tega svojega pokolenja skrbi ta naduti posilinemec, da mu zmanjka včasih papirčkov družbe sv. Cirila in Metoda. Ker smo pa Šmarčani pošteni Slovenci, ne bode mo si pustili od teh in enakih pangermanov vsiljevati izdelkov tujih tvrdk in si sploh ne pustimo ničesar predpisovati. Opozorimo vse gospode kadilce, da odločno za naprej zahtevajo papirčke kakor tudi vžigalice družbe sv. Cirila in Metoda in če jih morda ne dobe, naj posvetijo gospodu rogoviležu v Šmarju s kako bolj ali manj slano, kakršnih imamo mi Slovenci dovolj na razpolago.

(Zidani most.) Opozorjeni na nejasnost v vesti zadnje številke našega lista povdarjamo, da je g. dr. F. Kunej namestnik g. dr. Friedricha, ki je dobil dopust zaradi fizikatnega izpita. Tedaj se pa g. dr. Friedrich vrne na svoje zdravniško mesto, katero zdaj zavzema, kakor zadnjič omenjeno, g. dr. Ferdo Kunej.

(Celjska postaja južne železnice in nemška predrznost.) O tem predmetu imamo svetu pripovedovati nekaj jako — zanimivega — ne, za pristojne oblasti aramotnega! Toda prihodnjič!

(Slovenjebistriški politikujoči sodnik.) Pred pol letom je imel ministrski predsednik Körber v državnem zboru govor, v katerem je ostro grajal one državne uradnike, ki se po nepotrebnem mešajo v strankarsko politiko. Izrekel je lepe besede: „Država bode lahko ravnotako dobro procvitala, če bode štela nekaj tisoč politikov manj, nego bi jih imela v svojih državnih uradnikih. Če bi pa kdo deloval v nasprotju s tem načelom, ta že ve, kaka usoda ga čaka.“ Te besede je pa slovenjebistriški sodni pristav Kronasser očividno preslišal, ali se pa z vodjo pravosodnega ministrstva naravnost norčije. Kar je storil ta nemškonzacionalni sodnik pred nekaj dnevi, zasluži, da se odločno ožigosa in se bode tudi poskrbelo, da ta možic ne bode več tako lahkomišeln bil pravici v obraz. Odvetnik dr. Lemež je vložil te dni zemljeknjižno prošnjo, seveda slovensko, a ta nemški politikujoči sodnik je prošnjo zavrnil, ker je dr. Lemež kat. občini, kar je naravno, imenoval s pravima imenoma Studenice in Hraštovec mesto Studenitz in Hraštovetz, kakor bi bil moral po modrem mnenju Kronasserjevem storiti. Temu človeku bode treba pošteno na prste stopiti, da se bode v bodoče premislil, počenjati takšne burke! Če bi se ta možic spomnil, kaj je svoj čas storil pravosodni minister Pražak z nemčurskim sodnikom Čubrom zaradi podobnega izživajočega postopanja, tedaj bi si pač premislil, kaj tacega ponavljati. Slovenski poslanci pa imajo dolžnost, za to stvar se energično zavzeti, kakor se je zgodilo ob drugih enakih prilikah. Kam neki pridemo, ako si bodo naši spodnještajarski nemški sodniki dovoljevali naš jezik in veljavne zakone na tak nečuden način prezirati? Kronasserju bode treba izposlovati radikalno zdravilo.

(Bila je zasluga) rajnega župnika Kneippa, da je prvi opozoril na zdravstveno tako imenitno sladno kavo, ki jo je potem Kathreiner s posebnim izumom izvajal tako izborna z okusom zrnate kave. S tem pa se še danes ta edino pristna „Kneippova kava“ tako bistveno razlikuje od vseh podobnih izdelkov in zato je tudi župnik Kneipp firmi Kathreinerjevi izključno in za vse čase podelil pravico, da za svojo Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo uporablja njega ime in sliko kot varstveno znamko. Vendar pa se na škodo občinstvu kar oprazen ječmen ali pivovarski slad po krivem prodaja za „Kneippovo kavo“. Da se varujete škode, zahtevajte vselej izrecno pristno Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo v izvornih zavojih z varstveno znamko „Župnik Kneipp“ in z imenom „Kathreiner“.

Druge slovenske novice.

(Nadvojvoda v Ljubljani.) Nadvojvoda Josip Ferdinand, brat Leopolda Wöflinga, ki je dosedaj služil kot major v 4. tirolskem lovskem polku je s 1. majem premeščen kot podpolkovnik k 27. polku v Ljubljano.

(Pri koncertu „Glasbene Matice“ v Ljubljani) bodo sodelovale v prvih ulogah najboljšje pevske moči. Tako koncertni pevki gospa Henrijeta Kury in gca. Helena Holeczek iz Dunaja, basist dunajske dvorne opere Alojzij Stejskal in tenorist zagrebske opere Ernest vitez Cammarotta. „Glasbena Matica“ se je potrudila, da bo koncert stal v resnici na višku pevske umetnosti, dolžnost občinstva pa je, da izkaže „Matici“ svojo zahvalnost z najmnogobrojnejšo udeležbo.

(Slavnost nemških turnerjev v Ljubljani.) Ljubljanski „Turnverein“ bo letos meseca junija praznoval svojo štiridesetletnico. Delajo se velikanske priprave. Prirediti nameravajo slavnostno predstavo v ljubljanskem gledališču. Pač je v resnici primerno, kar piše „Slovenec“, da naj bi se prej povprašalo v Celju, ako dovolijo Nemci za naše slovenske prireditve svoje gledališče, in da se šele v slučaju povoljnega odgovora dovoli ljubljanskim Nemcem slavnostna predstava v ljubljanskem gledališču. Svetovali bi „Celjskemu pevskega društva“, da prosi za prireditev svo-

jega letošnjega velikega koncerta prepustitve celjskega gledališča s pripombo, da povabi h koncertu vsa slovenska društva v barvah in z zastavami.

(Tatica in detomorilka.) V Trzinu nad Ljubljano je na veliki petek dekla Frančiška Rak ukradla svojemu gospodarju desetak in ga hranila v svoji skrinji. Gospodar je dal skrinjo odpreti. Našli so desetak in na dnu skrinje pa mrtvega otroka, ki ga je mati pred osmimi dnevi takoj po porodu zadušila in ga skrila v skrinjo, da bi ga o velikonočnih praznikih nesla na domače pokopališče. Priznala je, da je otroka umorila pri polni zavesti in sicer zato, ker je vedela, da ga ne bo mogla preživiti. Orožništvo jo je izročilo sodišču v Kamniku.

(Umrli je) v Mokronogu na Dolenjskem dne 10. t. m. g. Josip Lozej, organist v Mokronogu. Rodil se je pred 36. leti v Vrhpolji pri Vipavi. Služboval je najprej v Št. Lambertu, kjer je izvežbal prav dobro moški in mešani pevski zbor, obenem je bil pevovodja pevskega zbora „Zagorskega Sokola“. Bil je jako nadarjen, vztrajen in požrtvovalen, a tudi navdušen rodoljub. Blag mu spomin!

(Obolal je) priljubljeni slovenski pisatelj, g. Franc Meško, župnik pri Sv. Danijelu nad Pliberkom na Koroškem. Sedaj je v bolnici usmiljenih bratov v Št. Vidu. Želimo mu iz vsega srca, da bi čimprej ozdravel.

(Gospodarski napredek Slovencev v Gorici.) Z veseljem beležimo veselo vest, da Slovenci v Gorici tako veselo napredujejo v gospodarskem oziru. Pred kratkim časom je kupil neki slovenski konsorcijski hotel „Pri jeleni“ in sedaj poročajo iz Gorice, da je „Trgovsko-obrtna zadruga“ kupila od južne železnice neki hotel, poznan pod imenom „Südbahn-Hotel“. „Trgovsko-obrtna zadruga“ bo poslopolje, ki je prav v sredini mesta na najlepšem prostoru, preuredila in nastanila v njem svoje urade. Ostali prostori so namenjeni narodnim društvom in privatni porabi. Torej nekaj „Narodni dom“ v Gorici. Zelo neprimerno, da ne rabimo drugačnega izraza, se nam zdi pisarjenje nekaterih slovenskih (?) listov, ki porabijo celo takšne stvari, ki so največjega pomena za Slovenstvo v Gorici, da izlivajo svoj onemogli gajev na svoje politične nasprotnike.

Društveno gibanje.

(„Celjski Sokol“) priredi v soboto, dne 18. t. m. zvečer v „rdeči“ sobi „Narodnega doma“ svoj večer s predavanjem br. dr. Gvidona Serneca, s petjem in s tamburanjem. Bratje Sokoli naj se udeležijo prireditve kolikor mogoče v obilnem številu. Na zdar!

(„Delavsko podporno društvo“ v Celju) ima svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 19. t. m. v lastnih prostorih po sporedu, kakor smo ga objavili zadnjič. K obilni udeležbi vlijudno vabi odbor.

(„Savinjsko učiteljsko društvo“) ima svoje glavno zborovanje dne 23. aprila 1903 ob 2. uri popoldne v šolskem poslopju na Gomilskem. Isto se bode vršilo po nastopnem sporedu: 1. Zapisnik zadnjega zborovanja in dopisi. 2. Pravila „Zveze slovenskih štajarskih učiteljev in učiteljic“. 3. Geometrične podobe in počitovanje njih medsebojnega razmerja — poročila g. Maršić. 4. Poročilo predsednika in blagajnika. 5. Vplačevanje letnine. 6. Volitev novega odbora. 7. Nasveti in želje. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Kmetijsko brašno društvo „Sloga“) pri Sv. Petru v s. d. ima svoj občni zbor v nedeljo, 26. aprila v šolskih prostorih po sledečem sporedu: 1. Pozdrav. 2. Govor o sadje- in trtojevi, govori potovalni učitelj g. Bele. 3. Vpisovanje novih udov in pobiranje še zaostale letnine. 4. Pregledovanje računa in sklep istega. 5. Slučajnosti. Ker naše društvo šteje samo do 50 udov je pričakovati, da bo sedaj, ko je to malo društvo preskrbelo potrebne stroje, pristopilo tem več novih udov k društvu. Uporaba strojev se gotovo vsakemu dvakratno izplača. Kar se mora našemu društvu priznati, napreduje še dokaj dobro, ker si je v tem kratkem času že nabavilo potrebnih strojev. Časopisi in knjige se tudi naročajo v obilnem številu. Segajte pridno po berilu, ker to

krepi duh. Stroji nam pa veliko koristijo pri kmetijstvu. Torej naprej v procvit naroda!

(Podravska podružnica „Slov. planinskega društva“) je sklicala občni zbor za pretečeno leto 29. sušca v „Narodnem domu“ v Mariboru. Ta p. družnica, ki je posebno že zaradi tega večjega pomena, ker je njen delokrog na jezikovni meji, se je postavila na krepke noge in lepo naprednje, kar se je opazilo iz poročil na zborovanju. V preteklem letu se je odkril zanimivi in krasni „Šumik“ in sicer slovesno 6. julija. To vam je bil pravi narodni praznik! Društvo pa je še zgradilo pot od Sv. Ureha ali Henrika do Šumika, pribilo 31 tablic, ki služijo popotnikom v orijentiranju, zaznamovalo pot od Št. Lovrenca povprek čez vse Pohorje do Zreča itd. Podružnica je štela v pretečenem letu 58 udov, med njimi dva ustanovnika. Krepko podpirata društvo sl. posojilnici v Mariboru in Framu. Hvala in čast tema zavodoma! Pri Sv. Urbanu in Sv. Duhu sta tudi na razpolago spominski knjigi. V prvo se je vpisalo 106, v drugo 52 slovenskih turistov. Tekom letošnjega leta bode zgradila podružnica na Žigrtovem vrhu blizu Sv. Ureha razgledni stolp, na Veliki kopi pa bode preskrbela turistom zavetišče. Na željo slavne „Savinske podružnice“ prevzela je tudi planinsko kočjo na Boču, katera leži pravzaprav v njenem okrožju. Ta kočja še ni zgotovljena in turistovsko opremljena, to se pa zgodi, če ne letos, gotovo v prihodnjem letu. Ker ta podružnica res vrlo deluje, je treba, da se vsestransko podpira.

(Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Mariboru) priredi v nedeljo, dne 19. aprila 1903 v veliki dvorani „Narodnega doma“ igro „Cvrček“. Med posameznimi dejanji svira veteranska godba mariborska. Blagajna se odpre ob 7. uri zvečer. Začetek točno ob 8. uri. Vstopnice se dobivajo tudi v petek in soboto pred predstavo od 2. do 3. ure popoldne v čitalnici (I. nadstropje „Narodnega doma“). — Čisti dobiček je namenjen v prid mariborske šolske mladine.

(Vabilo k čebelarstvu tečajju), ki se priredi pri Sv. Andražu v Slov. goricih dne 28. in 29. junija t. l. začetnikom čebelarje; drugi dan se vrši znanstvena razprava tudi za bolj zrele čebelarje. Tečaj se konča z zabavnim večerom. Kdor se želi tečaja udeležiti, naj blagovoli to naznaniti podpisane prireditelju do 20. junija da je mogoče poskrbeti potrebnih zavetišč. Želeti je, da se oglasi mnogo udeležencev, zlasti izmed inteligence. Število udeležencev je neomejeno, pristop prost in za vsakega. Natančnejši spored se bo svoječasno naznanil. K prav obilni udeležbi vabi Janez Jurančič, čebelar in učitelj čebelarje.

Dopisi.

Dobrna pri Celju. Splošno se je sodilo na Dobrni, da tukajšnji hajlovi in nemčurčki poznajo hvaležnost, pa zmotil se je, kdor je tako sodil. Dali smo jim po zimi nekoč dober svet in pričakovali smo, da nam bodo hvaležni ali se vsaj po našem dobrem svetu ravnali. Svetovali smo jim, naj nas pustijo pri miru, naj ne izzivajo, naj se ne vmešavajo v stvari, katere jih ne brigajo in obljubili smo jim, da bomo ahranili svoje bojno orožje, da se tudi mi zanje ne bomo brigali. Vstal je sicer že takrat eden izmed njih, kateri, ako bi bila njegova pamet v (pravem) razmerju z njegovim obsežnim trebuškom, bi moral biti najpametnejši človek na Dobrni; vstal je torej eden izmed njih, mogočno navihal svoje brke, odprl svoja usta ter bleknil neizrečeno modro prerokovanje: „Prihodnjič bom pa jaz v cajtengab. „O ti ljuba domišljavost!“ da ne rečemo primernejše besede. Zaslužili bi, da bi nas poslali v Macedonijo, da bi nas Turki obesili na najvišji kol, ko bi dotičnemu človečetu skazali toliko časti, da bi se bavili z njim v kakem slovenskem listu, čeravno bi bila lahko jako zanimiva razprava o tem. Kaj je treba na Dobrni, da iz narodnega Slovence postane nemčurski podrepanik in navdušen, če tudi bolj hripav hajlovec, kateri, ko je napljuval v lastno skledo, sedaj z veliko slastjo grabi iz nje. Da bi se le ne zadavil! Sicer pa je s takimi spufanimi nemčurji itak preplavljena slovenska zemlja. Vkljub tej velikanski domišljavosti dotične na-

rodne izdajice smo bili prepričani, da si bodo vsaj drugi zapomnili naš opomin, da bodo pokazali svojo hvaležnost do nas s tem, da postanejo pametnejši in mirnejši. Pobili smo sicer nekaterim rogove, a vendar, kakor smo že omenili, varalo nas je naše upanje.

Namesto prejšnjih je vstal nov odvetnik ali zagovornik dobrnskih nemčurjev in hajlovcev. Komaj da je minila najhujša zima, prikazal se je oborožen, ne morebiti z uma svitlim mečem ali vsaj s kako ostro sabljo, ampak s — palico! Slušali smo sicer že davno prej, da so si dali nemčurji narediti novo zastavo, na katere eni strani je naslikan kol, na drugi pa steklenica „šnopsa“, a takrat še dotični junak, katerega imamo v mislih, ni bil v nemčurskih vrstah. Da je pa junak, videli bodele kmalu. Nihče namreč naj ne misli, da se je lotil narodnih mož, o ne, spravil se je s svojim orožjem na — otroke-šolarje. Napadel jih je na potu iz šole in enega natepel tako, da je bilo treba zdravniške pomoči, saj se je hrabremu vitezu zlomila palica pri tem junaškem delu. Ni res g. Kolarek-sin, to je junaštvo?! Videl je sicer otroka nekdo od „sanitetabtaljunge dobrnskega fajerbera“, pa se mu menda že ni zdelo vredno, da bi mu priskočil v pomoč. Tukaj se nam vsiljujejo različne misli, pa morebiti še pridejo drugikrat tudi prav. Za danes naj zadostuje, da pribijemo junaštvo naj-novejšega branitelja dobrnskih nemškutarjev. Sicer bi se ne vedelo, da se je s takim ognjem vnel za nemčursko druhal, a „opravičeval“ je svoje junaško delo z imenitnim izgovorom rekoč: „Zakaj je pa šinfal čez nemškutarje?“ Tako torej! Zdaj pa vemo, kaj je gnalo hrabrega viteza „v boj krvavi“, vemo, kaj mu je užgalo njegovo kri, ohrabilo njegovo srce. Navdušenje za „nemškutarje“, želja rešiti „čast nemčurjev“. Sicer pa nam gosp. Kolarek-sin blagovolite najpoprej dokazati, kako in čez koga je „šinfal“ dotični otrok. Morebiti bomo potem našli še kak drug vzrok vašega poguma. „Nemškutarji“ je namreč preveč splošno ime, in nihče noče tega imena, ampak vsak se ga brani. In četudi je že stokrat zatajil svojo slovensko narodnost, „nemškutar“ noče biti, zakaj s tem imenom je združeno naj-grše, najostudnejše izdajstvo, najpodlejše neznačajnost. Zato tudi ne moremo razumeti, da bi se g. Kolarek-sin hotel prištevati tej vrsti ljudi, a iz njegovih besed in njegovega ravnanja ne more se sklepati drugače.

Naj pa nihče ne misli, da smo v teh vrstah morebiti hoteli pokazati kako žalost nad izgubo takega junaka. Ne! Stvar ima drugačno lice. Oseba Kolareka-sina še tukaj veliko niti v poštrev ne pride. Vemo, da iz lastnega nagiba tega ni storil. Šlo se nam je zato, da smo pokazali na nehvaležnost nemškutarjev nasproti našemu dobremu svetu, nadalje, da smo opozorili Dobrno na to, da hajlovcem ni bilo mar miru, ampak, da so oni izkopali bojno orožje s tem, da so dali napasti šolske otroke, češ, to zahteva nemškutarska „čast“. Nam je celo žal, da je bil Kolarek-sin orožje nemškutarjev, zakaj pri njih se naj zahvali, ako sedaj cela Dobrna kaže s prstom nanj rekoč: Ta je hotel maščevati čast nemčurjev na — šolskih otrocih. Nemčurji pa sedaj ne bodo smeli zameriti, ako se bomo branili. Da ne bomo molčali, o tem so lahko prepričani, in če bo kateremu morebiti to neprijetno, naj se nasprotno zahvali pri Kolareku-sinu, da je tako neprevidno izdal vzroke svojega dejanja. Na svidenje!

Radeče pri Zidanem mostu. Ker mi pri nas obhajamo slovesnost Vstajenja Kristusovega v nedeljo na vse zgodaj, in jaz nisem prijatelj zgodnjega vstajanja, podal sem se rajši v soboto zvečer v bližnjo Loko na Štajarskem, da bi se tam slovesnosti udeležil in ni mi bilo žal. Slovesnost se je vršila ob nešteti množici ljudstva iz okolnih župnij tako slovesno in v takem lepem redu, katerega bi na deželi komaj iskal. Nastopila je prvokrat javno 21 mož broječa godba železniških delavcev iz Zidanega mosta. Še ni dolgo, kar se je ta godba osnovala, a že jako dovršeno svira. Treba je pač bilo k temu železne vztrajnosti v vajah, katere spretno vodi muzikalično jako izvežbani in nadarjeni mladi učitelj iz Radeč g. Potrebin. Vsa čast njemu in njegovim godcem. Vse je bilo lepo v Loki, pa

nekaj, nekaj me je speklo. In to bočem sedaj odkrito na vsa usta povedati. Loški može in mladeniči, ki ste pri požarni brambi, ali vas ni sram, da se date nemški komandiranti? Ali niste Slovenci? Ali je vaš stotnik Gamšek Nemec? Ne, saj nemški ne zna in še sam komandirati ne ve, zato naprosi vselej namesto svojega „štajgrlajntanta“, da ti vas, ki tudi nemški ne znate, v blagi nemščini komandira. Proč z nemško komando v slovenski Loki. Proč s to sramoto. Upam, da kadar bodele prihodnjič zopet javno nastopili, da bodem lahko svetu poročal, da imate Slovenci slovensko povelje. Vzamite si izgleđ od naših bivših radeških gospodičen-učiteljic. Zahajale so na kosilo v gostilno, v katero je tudi zahajal naš sodnijski pristav K., ki ako ravno Kranjc, igra ulogo velikega Nemca. Ta je z gospodičnami samo nemški hotel govoriti, one pa slovenski. In ko jih ni nehal z blaženo nemščino nadlegovati, so ga rajše od svoje mize odslovile. Tako je prav! Ako Gamšek ne bo hotel nemškega povelja opustiti, pa ga tudi vi, loški ognjegasci odslovite, in si izvolite novega stotnika, ki bo znal sam slovenski vas voditi.

Radeški brusar.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Nemško uradovanje) Vsek, kdor le količkaj pozna spodnje-štajarske kraje, vé, kje leži jurjevska župnija. Tu v lepi Ščavniški dolini ne manjka ravneja polja, cvetočih travnikov, mogočnih gozdov in lepih goric. In, da v tej dolini, bolje rečeno, v tej župniji ne prebivajo ljudje iz nemškega „rajha“, priča govorica prebivalcev. Ljudje, ki razumejo tako za silo nemški, naštel bi človek na prste. Ni mi torej treba še posebej praviti, da bivajo tukaj Slovenci in to vrli zavedni Slovenci; pa da se nahajajo med njimi črne duše, duše odpadnikov, tega pač še ne veste in to si štejem v dolžnost, da vam povem. Nahajajo se ljudje, ki blatijo in pisano gledajo razna tukašnja dobro razvita društva, katerih bi se celo trgi in mesta ne sramovali. Pa vse to za danes na stran Jurjevska župnija šteje precej občin in predstojniki nekaterih teh občin uradujejo v jeziku, katerega govore. Ti se zavedajo svoje dolžnosti kot slovenski sin; torej slava takim možem. Drugače je z ostalimi. To so navadno sami babači, ki se nikomur ne dajo poučiti, kakor prazen klas sredi težkega žita na polju neso svoje glave in hvale Bogu, da so zvezde precej visoko? Ti ljudje, katerim so njih sovaščani podelili oblast, varovati in skrbeti za občinsko premoženje itd., so pozabili, da so Slovenci. Nemški ne zna nobeden, ali jo pa lomi in „cefra“ tako neusmiljeno, da bi se polnil zavod za glušce na Angleškem, ako bi jih ljudje poslušali. Ni še dolgo, kar sem dobil v roke neko tako nemško pisanje z imenom „Sittenzeigniss“. Oj jeze in žalosti pa tudi od srama skoraj nisem vedel kaj bi počel. Tukaj pa prilagam, da boste tudi vi cenjeni bralci, izprevideli kake budalosti se gode pri nas. Morda bo kaj pomagalo!? Za sedaj sem izpustil ime občine in vsa imena, če pa bode to svarilo padlo na kamena tla, pa dobro; geslo bo tedaj: zob za zob. Glasi se tako: „Sittenzeigniss womit von seit Gemeinde (ime občine) bestätigt wird das Franc (priimek) geboren ihn Jahre 1878 in der Gemeinde (ime občine) woselbst heimatberechtigt ist sich gegenwärtig in sehr guten Conduiten befindet. (Slovenski pečat občine) Gemeindeamt (ime občine) am 9. August 1902 (podpis (predstojnika)).

Kaj rečete na to?! Ali ni to že nebovpijoča neumnost in pregreha? Ali se nam ne smeji lahko ves svet? Kako naj se še pokažemo med ljudi, med svet, če nam lastni ljudje po svoji zanikrosti in „rmoglavosti“ napravljajo sramoto? Na slovenskem živimo, na lastni zemlji, katero so naši pradedje branili in močili s svojo krvjo, in od vas, gg. predstojniki, katerim ni mar za nas, za slovensko uradovanje, od vas zahtevamo mi slovensko ljudstvo, mi vaščani, da nam ne sramotite jezika in ne delate s svojo razcepano nemščino sramote. Mi zahtevamo, da uradujete slovenski in dokler se ne spreobrneta, veljajo vam besede pesnika:

„O tebi sramuje slovenski se dom,
Sramuje se votli nemškutar!“

Če ne bo pomagala ta opomnja nič, vam gospod urednik prihodnjič naznamim imena, da bo svet vedel, da nismo mi krivi, temveč le puhle glave, ki trobijo ali pomagajo trobiti v razsušen rog odpadnikov in izdajic. Toliko za sedaj. V kratkem torej izveste, koliko praznih klasov še stoji.

Od Malenedelje. Hodil sem po fari ter gledal napise na hišah. Veselilo me je, da sem na mnogih čital imena občin in vasi v lepi slovenščini: Moravci, Drakovci, Bučkovci itd. No mnogokrat sem naletel tudi na nemške speke: Muratzen, Draborn, Wutschkoffzen itd. V lepih slovenskih krajih in notabene: izključno slovenskih krajih, pa take spakarije. Sicer za narodni napredek gotovo ti napisi niso največjega pomena, toda grdo je, čitati ta imena. Ko bi bila res nemška! A v slovenskih krajih naj bo vse slovensko! Zato pozivljam naša županstva, da skrbijo zato, da bodo v njihovih občinah vsi napisi slovenski. Če smo narodni, bodimo v vsaki najmanjši stvari! In upam, da so vsi naši malenedeljski župani iskreni Slovenci, dasi vrabci po strehah tuintam čivkajo, da ni tako, kar je gotovo precej žalostno znamenje za našo nekdanjo tako probujeno Malenedeljo. Žalostno je, če še vrže pri volitvah narodnega župana z županskega stola samo zato, da bi ta in ta vas, spadajoča pod dotično občino, tudi rada enkrat živela to čast, imeti župana, — in se voli mesto dobrega narodnjaka zagovornika in naročnika „Štajerca“. Takšnim možakarjem je vseeno, ali dobivajo od raznih oblasti slovenske ali nemške dopise (pošiljajo pa ljutomerski uradi itak navadno nemške!) in tem potom utrjajo takile župani gospodo v Ljutomeru v veri, da je prav, ako dopošiljajo v slovenske občine nemške dopise. Tako se, namesto da bi šli vedno naprej v svojih zahtevah po izključno slovenskem uradovanju v slovenskih krajih, pomikemo pred vse mogočno voljo samovoljnega uradništva na Spod. Štajarskem vedno nazaj ter spreminjamo slovenske pokrajine tako, da bodo na zunaj menda imele kmalu — prusko lice.

Toda predno se bo to zgodilo, sem prepričan, da bodo naši narodni može storili svojo sveto narodno dolžnost ter posadili že pri prihodnjih volitvah na županske stole same vrle, narodne može, ki bodo kot župani storili tudi svojo narodno dolžnost.

In narodna dolžnost županov je, da pokažejo razni gospodi, da niso voljni še nadalje pustiti preplavljati svoje uradne predale z nemškimi dopisi, in da se v vseh svojih dopisih, bodisi da jih pišejo kamorkoli, poslužujejo edino naše lepe slovenščine.

To pa morajo od županov zahtevati narodni volilci. To zahtevati je njih dolžnost.

A kakor že rečeno: Dajte našim slovenskim krajem slovensko lice: Prvo je, da so napisi občin in vasi slovenski!!

Politični pregled.

(Deželni zbori.) Včeraj se je sešel štajarski in koroški deželni zbor na pordnevno zasedanje. Slovenski štajarski poslanci so se ga udeležili. Na dnevnem redu štajarskega deželnega zbora je volitev odbora in dovolitev proračuna. Nemci so zvišali v proračunu postavko za mariborsko žensko učiteljske za znesek 18 000 K. O celi stvari bomo v najkrajšem času izpregovorili nekoliko obširnejše, za danes samo izjavljamo, da je ta postavka naravnost pest v obraz slovenskim davkoplačevalcem. Za onih par nemških in nemškutarskih mariborskih frajlic naj plačujejo naši davkoplačevalci tisočake, za vso slovensko Štajarsko nam pa niti ne privoščijo ene meščanske in obrtne šole; o slovenski gimnaziji sveda niti črhniti ne smemo. No, „svaka sila do vremena“! O deželnozbornski seji bomo poročali prihodnjič.

(V mladočeškem taboru) vre vedno bolj. Radikalni elementi pobijajo z vso silo dosežanje politiko mladočeškega kluba. „Narodni Listi“ izjavljajo, da je obstrukcija na pragu, in da bo češki minister dr. Rezek ob svojem povratku iz Lovrana našel polčraz toliko izpremenjen, da bo najbrž odstopil. Ako se Čehom ne dovoli češko vseučilišče na Moravskem, začno z obstrukcijo proti nagodbi. Torej boj proti ministertvu, ki ne

deli pravic. Težko je verjeti, da bi se zmernejšim češkim politikom posrečilo pomiriti razburjenje med narodom.

(Poslanec Klofač o balkanskih dogodkih.) Kakor znano, je češki poslanec Klofač potoval po Balkanu, da se na licu mesta prepriča o dogodkih v Makedoniji. V nedeljo je Klofač v Pragi govoril o svojem potovanju. Napadel je v ostrih besedah avstrijsko vnanjo politiko in Goluchowskega, češ, da ščuva balkanske dežele eno proti drugi, posebno Srbijo in Bolgarijo, da jih finančno uniči. Imenoval je Avstrijo sovražnico slovanskih dežel Srbije in Bolgarije. Vladni zastopnik je protestiral proti temu in ni dovolil, da bi se glasovalo o predloženih resolucijah.

(Ruški konzul v Mitrovici) je valed rane, ki jo je dobil ob napadu Arnavtov na Mitrovico umrl. Truplo so prepeljali v Rusijo. Vojak, ki je streljal na konzula je obsojen na smrt, ali težko, da bi se Rusija zadovoljila s takim zadoščenjem. Nemški listi zlorabljajo smrt ruskega konzula proti Rusiji, ko pišejo, da je Rusija sama kriva, ker je poslala svojega konzula v Mitrovico in da bi bilo skrajno nepravilno, ako bi sedaj zahtevala večjega zadoščenja. Koliko vika in krika je bilo, ko so kineški boksaerji ubili nemškega zastopnika Kettelerja, a sedaj naj pa Rusija molči. Saj menda Kinezi tudi niso prosili, da naj jim Nemčija pošlje svojega Kettelerja. Ako bi bil umorjeni konzul v Mitrovici nemški konzul, bi bile nemške ladje že zdavnaj pred Carigradom, ker je bil pa Rus, naj se pa nazadnje morilcu obesi red rdečega orla okrog vratu!

(Napad na srbskega kralja) so baje na meravali minolo nedeljo. Zaroto so pravočasno zasledili in prijeli nad 50 oseb.

(Grško-turška pogodba.) V nedeljo je podpisal grški zunanji minister trgovinsko pogodbo s Turčijo. Splošno pozornost vzbuja poročilo, da je Delyanis odpotoval v Carigrad, kar je najbrž v zvezi z grško-turško pogodbo v slučaju splošnega vstanka v Makedoniji.

(Italijanski vinogradniki) zahtevajo v svoji spomenici na vlado, da se odpokliče italijanski poslanik na dunajskem dvoru, grof Nigra, češ, da ne zastopa povoljno koristi italijanskih vinogradnikov v zadevi avstrijsko-italijanske trgovinske pogodbe.

(Španski republikanci) so priredili na Veliko noč velik shod v Barceloni, katerega se je udeležilo do 20000 oseb. Sklenilo se je, da se organizira enotna republikanska stranka s Salmeronom na čelu.

(V Maroku) se še vedno bje boj med sultanovimi in pretendentovimi četami. V zadnjem času oblega pretendent utrdbu Trajana in bati se je, da jo zavzame, ako oblagancem ne prihitte nove čete v pomoč.

Listnica upravnistva.

G. Flor. Rakun v Milwaukee, Wis. Sev. Amerika. Poslana 2 dolarja (K 9.40) prejeli. Naročnina je torej poravnana do 31. januarja 1904. Srčen pozdrav vsem tamošnjim rojakom! Upravnistvo.

Izgubil se je

24. sušca t. l. mlad, lovski pes, srednje velikosti, črne barve; po prsih, po trebuhu, okoli vratu bel in po čelu lisast. Na zadnjih dveh nogah ima na vsaki po dva višje stoječa krempljca. Psa je nekdo priklenil v Braslavčah ali odpeljal. — Kdor ga ima, je proščen, da javi lastniku

M. Zdošek pri Orlivsi.

Izjavljam

(174) 1

da nisem plačnik, ako kdo na moje ime brez mojega vedenja ali denar izposodi ali kako vrednost vzame.

M. Zdošek, šol. vodja v Orlivsi.

Hiša

blizu farne cerkve na Vranskem z dobro vpeljano gostilno in pekarijo se proda. K hiši spada tudi posestvo in vrt na katerem se lahko redi 3 krave in 2 konja.

Več se izve pri posestniku Ivanu Štancar, Vransko.

(171) 1-3

Andrej Keršmane

asistent juž. žel.

Dragica Wašle

zaročena.

Zagorje ob Savi.

Št. Pavel pri Preboldu.

Št. Pavel, dne 12. aprila.

Službe išče

kot blapec oziroma kot šafar mlad mož, bivši posestnik. Kdo, pove upravništvo „Domovine“.

(169)

A. I. 89/3

6

Poziv upnikom zapuščine.

Vsi oni, ki imajo do zapuščine, dne 29. sušca 1903 v Zadru umrlega gosp. dr. Hinka Šukljeta, zdravnika v Celju, zapustivšega oporoko z dne 16. novembra 1902 kot upniki kake tirjatve, se pozivljajo, da pridejo

dne 5. majnika 1903

pred c. kr. okrajno sodišče v Celju odd. I., soba št. 12, ter tu iste prijavijo in dokažejo, ali pa dopošljejo do tega dne svoje pismene prijave, ker bi sicer, če bi se v plačilo prijavljenih tirjatev porabila vsa zapuščina, ne mogli iz iste tičesar več tirjati, kakor to, do česar imajo za stavno pravico.

C. kr. okr. sodišče v Celju, odd. I., dne 10. aprila 1903.

Ker se valed preobilice posla ne morem sam s cepljenjem ukvarjati. je naprodaj več tisoč za cepljenje sposobnih

ključev portalis

Dolžina od 35 do 45 cm. Cena 10 K tisoč. Zavoj posebei Naslov:

Iv. Drašler, Gorice pri Krškem, p. Leskovec.

Pristnega in okusnega ljutomercana

lastnega pridelka prodaja od 56 litrov naprej po prilično nizki ceni

Ivan Kočev var v Središču

(126) kateri posoja tudi potrebne sode. 5-5

Vožne karte in tovorni listi v

AMERIKO

Kralj. belgijski poštni parnik.

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v

Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od vis. c. kr. avstrijske vlade.

Pojasnila daje Red Star Linie, Dunaj IV.

Wienergürtel 20 ali pa

Julij Popper, Südbahnstr. Nr. 2, Innsbruck.

(444)

Trganje

v rokah in nogah preneha pri vsakomur v teku treh dni, kdor rabi Antirheumin-mazilo. Cena steklenici s točnim navodilom in poštino, ako se denar naprej pošlje gl. 1.20.

Vse želodčne bolezni, težko prebavo, zlasti pri pomanjkanju teka, riganju in drugih želodčnih slabostih, pri krču in prenapetem želodcu, zaslinjenju, navalu krvi v glavo ozdravlja

izgine po uporabi trpotčevega soka in francoskega čaja. Cena skupaj s poštino, ako se denar naprej pošlje 1 gl. 40 kr. Ako je kašelj zastarel, se jetebe dalje zdraviti

življenski balzam

„SALVATOR“

Čisti kri ter je brezpogojno najboljšo domače sredstvo za vsemogoče notranje in zunanje bolezni.

Pomada iz lilij

za lice in roke. Solne ne pege, zakažni črvi in vse nečistoče izginejo z njeno uporabo. Cena lončku s pridejanim milom s poštino, ako se denar naprej pošlje, 1 gl. 20 kr.

Cena ovoju 12 flašic 5 K, 24 flašic 9 K, brez poštine, ako se denar pošlje naprej

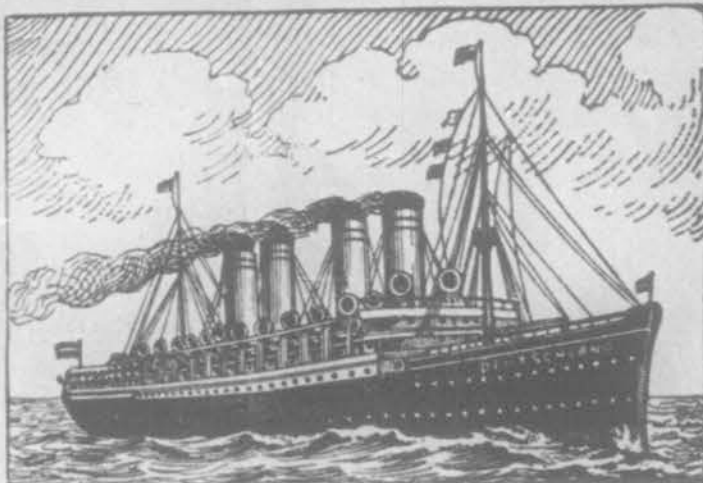
FRANZ RIEDL & Co.

„SALVATOR“-lekarni v

Varaždin (Hrvat. ska.)

Epicarin.

Mast proti ozeblinam in vsakovrstnim ranam. Z njeno rabo izgine srbečica v 24 urah, aše z nadaljno uporabo izgine ozeblina. Rane se brzo celijo z rabo te masti. Cena lončku z navodilom in poštino, ako se denar naprej pošlje, 80 kr.

Največje, najhitrejšje

ter najvarnejše vrste

velikanskih parnikov

ki vozijo na

AMERIKO

Hamburg—New-York

(233) 78

le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in brezplačno, oblastveno potrjena

Agentura Hamburg-Ameriške Linije

v Ljubljani, Marijin trg šte. 1 — nasproti Frančiškanski cerkvi.

Južno-štajerska hranilnica v Celju.

Bilanca za leto 1902.

Imetek.

Dolg.

	K	v	K	v		K	v	K	v
Račun posojil:					Račun hranilnih vlog:				
a) hipoteknih	2.101.898	66			predplačanih obresti			3.783.150	23
b) občinskih	170.762	88			dobička in izgube:			17.760	55
c) proti zastavi	1.085	38	3.279.746	92	Čisti dobiček leta 1902	23.086	01		
zaostalih obresti	76.321	55			Kurzni dobiček leta 1902	16.031	50	39.117	51
zamudnih obresti	7.514	—	83.835	55					
poštne hranilnice:									
a) glavnice	12.368	19							
b) obresti	77	66	12.445	85					
vrednostnih listin:									
a) glavnice	370.273	55							
b) obresti	5.425	93	375.699	48					
naloženega denarja:									
a) glavnice	3.534	—							
b) obresti	160	78	3.694	78					
inventarja			2.183	49					
knjig in tiskovin			263	09					
prehodnih zneskov			85	37					
zemljišča			1.000	—					
blagajne			81.073	76					
Skupaj			3.840.028	29	Skupaj			3.840.028	29

Bilanca splošnega rezervnega zaklada.

Imetek.

Dolg.

	K	v	K	v		K	v	K	v
Račun vlog:					Račun glavnice:				
Hranilna vloga 31. dec. 1901	16.206	68			Stanje koncem 1. 1901			173.058	31
V letu 1902 se je določilo	17.731	63			Poslovni dobiček hranilnice			23.086	01
Kapitalizovane obresti	1.013	91	34.952	22	dobička in izgube:			11.225	91
vrednostnih listin:					Čisti dobiček 1. 1902				
Stanje koncem 1. 1901	144.670	—							
Kurzni dobiček 1. 1902	3.552	—	148.222	—					
obresti od vrednostnih listin:									
Zaostale obresti za 1. 1902			1.110	—					
Južno-štaj. hranilnica v Celju:									
Poslovni dobiček 1. 1902			23.086	01					
Skupaj			207.370	23	Skupaj			207.370	23

V Celju, dne 31. decembra 1902.

Ravnateljstvo:

Dr. Josip Vrečko l. r.
pisarniški ravnatelj.Dr. Juro Hrašovec l. r.
predsednik ravnateljstva.Janko Vavken l. r.
tajnik.

S knjigami primerjali in v redu našli v seji upravnega odbora dne 30. marca 1903 voljeni pregledovalci računov:

Dr. Josip Rakež l. r.

Anton Turnšek l. r.
upravni odborniki.

Ivan Vošnjak l. r.

V šoštanjski okraj!

Najlepši in najugodnejši kraj za letovišcarje je šoštanjski okraj, zlasti Šaleška dolina. V obeh trgih, Šoštanj in Velenje, dobi se mnogo stanovanj za posamezne osebe in cele družine. Tudi po vaseh, kakor: Družmirje, Šalek, Selo, Zavodne, Topolšica, Šmartno na Paki itd., so posamezna stanovanja na razpolago. Cene stanovanjem in hrani so jako nizke. Zdravstveno stanje je izborno. Zrak je svež in čist. Gozdov za sprehode je na obilo in povsod blizu.

Tukaj poskusite, slavni letovišcarji, eno poletje ali vsaj nekaj tednov v bodočem poletju preživeti; ne bode vam zato žal, nasprotno bo gotovo vsak sklenil: „Tukaj sem pridem še drugo leto.“

Natančnejša pojasnila daje „Olepevalno društvo v Šoštanju“.

(153) 4-3

Zgradba nove šole

v Stari vasi na Bizeljskem

se bode po stroškovnem znesku 27.700 K do 19. aprila t. l. do 3. ure popoldne pri podpisnem krajnem šolskem svetu vloženi certy in ne po minuendo licitaciji oddala. Na pozneje vložene certy se ne bo oziralo. Stavbeni načrt in pogoji so v občinski pisarni na razpolago.

Kraj. šol. svet bizeljski, 8. aprila 1903.

(167) 2-2

JOS. BALON, načelnik.

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta števil. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite železine, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedelske a orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode tehnične, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko železne trgovine spadajoče predmete.

☛ Tomaževa žlindra, najboljša umetno gnojilo. ☛

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

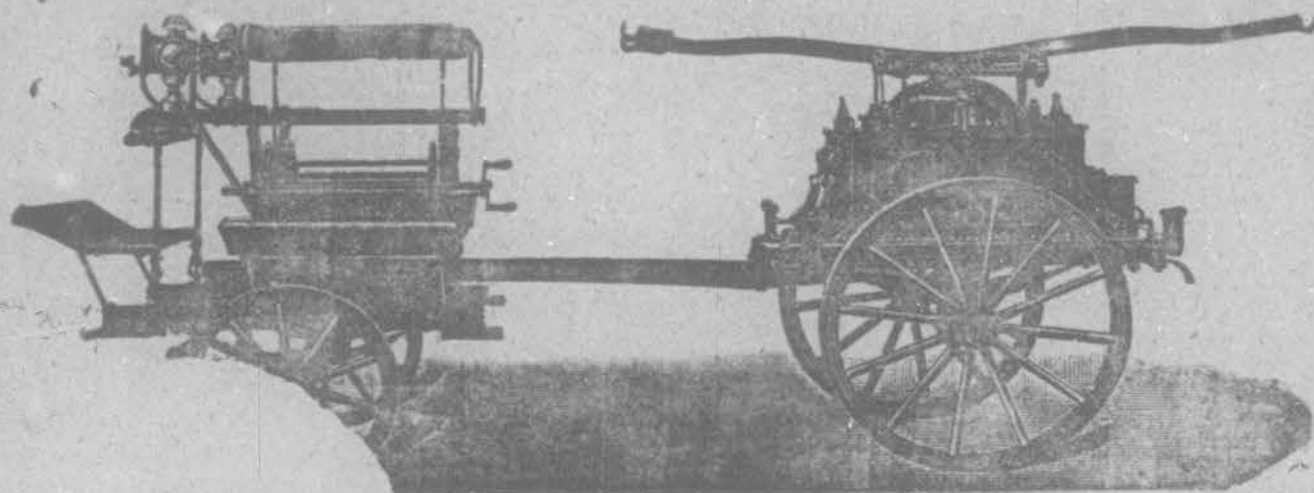
Lepo, zeleno, sladko
seno in detelja
(159) 3-2
naprodaj
na posestvu LIVADA pri Celju.

Dr. Anton Schwab v Celju
(151) — pomnoži — 3-3
svoje ordinacijske ure in ordinuje:
zobozdravilstvo in zobotehnika * * * *
od 8.—12. ure dop. in od 2. do pol 6. ure pop.;
notranje in druge bolezni
od 8. ure dop. do 1. ure in od 3. do pol 6. ure pop.

Kdor želi kupiti več kot pol hektolitra
prave, dobre in fine

slivovke in tropinovea

na se obrne na lastnika posestva Orehovec,
Dragotina Fröhlich, pošta Sv. Petar-Orehovec
(85) 8-8 na Hrvatskem.

(645) 50-44

Podružnica R. A. SMEKAL v Zagrebu.

C. k. priv. tovarna strojev, brizgalnic, kme-
tjskih strojev, I. moravska mehanična tkalnica
cevi in pasov

R. A. SMEKAL

v Čechu pri Prostjevu in Smichov-Praga.

Podružnica v Zagrebu, Frankop. ulica 9

priporoča s svojim gaslinim društvom, občinam in zasebnikom
brizgalnice vsake vrste, s patentom proti zmrznenju in s priredbo,
da tiste na obe strani vodo vlečejo in mečejo, parne brizgalnice,
s kojima zamoreta samo dva človeka opravljati delo — naučba v
teku treh dni — ter ne potrebujejo izprašanega strojevodje; dalje
vse drugo gasilno orodje, čelade, pase, sekirice itd., kmetijsko
orodje in Peronospora-brizgalnice. — Blago solidno, elegantno in
ceno. Plačila po dogovoru.

☛ Stanje hranilnih vlog **okroglo 17 milijonov K** Stanje hranilnih vlog ☛

Mestna hranilnica ljubljska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obreštuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica sama, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči tudi to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posojuje se na zemljišča po 4 $\frac{3}{4}$ % na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplače v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posojuje se tudi na menice in na vrednostne papirje
in sicer po 4 $\frac{1}{2}$ % do 5%.

☛ Rezervni zaklad **nad 400.000 K** Rezervni zaklad ☛